

רבי חייא ורבי יצחק ורבי יוסי היו הולכים בדרך. עד שחיי הולכים, פגש בהם רבי אבא. אמר רבי חייא, ודאי שכינה עמנו. בשעהיג אליהם, אמר רבי אבא, בתוכם (מלבים-א-ב) מן היום אשר הוציאתי את עמי את ישראל ממצרים לא בחרתי בעיר מפל שבטי ישראל ואבכר ברוד וגוי לבנות בית להיות שם שם. פסוק זה אין ראשו סוףו, ואין סופו ראשו. שפטותך לא בחרתי בעיר, ואבכר ברוד. מה זה עם זה? ואבכר בירושלים היה צריך להיות!

אלא כישיש רצון לפני הקדוש ברוך הוא לבנות עיר, מסתכל בראשונה באוטו הרראש שפנהי את העם של העיר, ואחר כך את בני העיר, ומביא את העם לשם. זהו שפטותך לא בחרתי בעיר, עד שהתבונתך ברוד ליהיות רועה על ישראל, משום שעיר וככל בני העיר כלם עומדים בזכות הרועה שפנהי את העם. אם הרועה הוא טוב - טוב לו, טוב לעיר, טוב לעם. ואם הרועה הוא רע - אויל לו, אויל לעיר ואויל לעם! וכך השפטול הקדוש ברוך הוא בעולם, ועלה ברצונו לבנות אותה, והעמיד בראש את דוד. זהו שפטותך ואבכר ברוד עבדי. העמיד בראש הדור את רבי שמואן ורבינו לעמד לנטוי).

דבר חדש שמענו. פתח ואמר, (זהלים קמו) אשרי שאיל יעקב בעזרו, שברוא על ה' אלהינו. וכי אל יעקב, ולא אל אברהם, ולא אל יצחק? אלא אל אברהם, שלא יעקב לא בטח באביו ולא באמו בשורה מלפני אחיו והלה ייחידי בלי ממון, פמו שנאמר (בראשית לט) כי במקלי עברתי את תירדן הזיה, ואיהו אתרחיז ביה בקדושא בריך הוא, והוא בטח בקדושים-ברוך הוא, שפטותך (שם כח) אם יהיה אלהים עמדי ושמרני וגוי. והכל שאיל

רבי חייא ורבי יצחק ורבי יוסי, והוא אזיли בארכאה, עד דהוו אזילי, פגע בהו רבי אבא. אמר רבי חייא, ודאי שכינה באחן. פד מטה לגביהו, אמר רבי אבא, כתיב, (מלכים א ח) מן היום אשר הוציאתי את עמי את ישראל ממצרים לא בחרתי בעיר מפל שבטי ישראל ואבכר ברוד וגוי לבנות בית להיות שם שם. האי קרא, לאו רישיה סיפיה, ולאו סיפיה רישיה, דכתיב לא בחרתי בעיר, ואבכר ברוד, מאוי הא עם הא. ואבכר בירושלם מיבעי ליה.

אלא פד קדשא בריך הוא אית רעתה קמיה למבני קרתא, אסתבל בקדמיתא, בההוא רישא דנהיג עמא דקרפא, ולבר בני קרא, ואיתיה לעמא ביה. הדא הוא דכתיב לא בחרתי בעיר, עד דאספהלנא ברוד, למחי רעיא על ישראל. בגין דמתא וכל בני מתא, בלהו קיימין ברעיא דנהיג לעמא, אי רעיא איהו טבא, טב ליה, טב למטא, טב לעמא. וαι רעיא איהו בישא, ווי ליה, ווי למטא ווי לעמא. והשתא אסתבל קדשא בריך הוא בעלמא, וסליק ברעותה למבני ליה, ואוקים ברישא לדוד, הדא הוא דכתיב ואבכר ברוד עבדי. (ס"א ואוקים ברישא דודא לרבי שמעון וחבריו למיקם קמיה). מלחאה חדתא שמענא. פתח ואמר, (זהלים קמו) אשרי שאיל יעקב בעזרו שברוא על יי' אלהיו. וכי אל יעקב, ולא אל אברהם, ולא אל יצחק, אלא אל יעקב. בגין דיעקב לא אתרחיז באבוחי, ולא באമיה, כד ערך קמי אחוי, ואזל ייחדי, بلا מזנא, במאה דאת אמר (בראשית לט) כי במקלי עברתי את תירדן הזיה, ואיהו אתרחיז ביה בקדושא בריך הוא,

מלפני הקדוש ברוך הוא ונמנן לו. שברו על ה' אלקייו. שברו, ולא אמר תקנותו ולא בטחונו, אלא שברו. אל תקרי שברו אלא שברו, שנוח לצדי קים לשפר את עצם ולהשבר שבר על שבר, והכל על ה' אלקייו, כמו שנאמר (תהלים מז) כי עלייך הרגנו כל הימים. כי עלייך נשאנו חרפה.

במו שיעקב, שפטוב וירא יעקב כי יש שבר במצרים, שהרי שברון הגלות ראה שהיה לו במצרים, ושלם חזקון בקדוש ברוקהו. ובני יעקב סבלו את שבר הגלות ולא השפנו מתוך סוד האמונה של אבותיהם, ושםו של הקדוש ברוך הוא היה רגיל בגלות בפייהם.

ועל זה כתוב במשה, (שמות ג) ואמרו לי מה' שמו ואמרו לי מה' שמו מה. משום שהי מקרים אותו ולא שכחוהו לעולמים וסבלו את שבר הגלות על הקדוש ברוך הוא, ומשם כך זוכים לגאות ינסים ולאותות רבים.

ואתם קדושים עליזנים, שסובלים את שבר הגוף ממקום למקום על הקדוש ברוך הוא, על אחת כמה וכמה שוכאים אתם לעשותם לבם נסים ופרקון ושבচন্তু לחיי העולם הבא. הכלבי כלם כאחד.

פתח ואמר, קחו מאתכם תרומה לך, כל נדיב לבו יביאה וגוי. בא וראה, בשעה שעודם שם רצונו לעבודת רבונו, אותו רצון עולה בראשונה על הלב, שהוא קייםisis ויסוד של כל הגוף. אחר כך עולה אותו רצון טוב על כל אבריו הגוף, ורצונם של כל אברי הגוף ורצון הלב מתחכרים באחד, והם מושכים עליהם את זהר השכינה

סליק והוא רעotta טבא, על כל שייפוי גופא. ורעotta דכל שייפוי גופא,

דכתיב, (שם כח) אם יהיה אלהים עמיד וישمرני וגוי. וכלא שאיל מקמיה דקדושא בריך הוא, ויבב ליה.

שברו על יי' אלקיו. שברו, ולא אמר תקנותו, ולא בטחונו, אלא שברו. אל תקרי שברו, אלא שברו. דניחא להו לצדיקיא, לתרא גרמייהו, ולא תברא תבירו על תבירו, וכלא על יי' אלקיו. כמה דעת אמר, (תהלים מד) כי עלייך הרגנו כל (דף קצ"ח ע"ב) הימים. כי עלייך נשאנו חרפה.

בגונא דיעקב, דכתיב וירא יעקב כי יש שבר במצרים, דהא תבירו דגלוותא, חמא דהוה ליה במצרים, ושוי תוקפיה בקידושא בריך הוא. ובנוי דיעקב סבלו תבירו דגלוותא, ולא אשפנו מגו רזא דמיהמניתא דאבהתהון ושםא דקידושא בריך הוא הוה בגלוותא רגילה בפורמייהו.

ועל דא כתיב במשה, (שמות ג) ואמרו לי מה' שמו מה'. בגין דהוו ידעינו ליה, ולא אנשו ליה לעלמיין, וסבלו תבירו דגלוותא על קדשא בריך הוא, בגין מה זכי לפירקנין ולגסין ולאתוון סגיאין.

ואתוון קדישין עליזני, בסבלין תבירו דגופא מאתר לאתר על קדשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה דזקאיין אתוון למעד לכוי נסין לפירקנין, ותזפון לחוי עלמא דאתה. אזלו כלחו בחדא.

פתח ואמר (שם לה) קחו מאתכם תרומה לי' כל נדיב לבו יביאה וגוי. פא חי, בשעה דבר נש שיוי רעotta, לגבוי פולחנא דמאריה, והוא רעotta סליק בקדמתה על לבא, דאייה קיימת ויסודה דכל גופא. לבתר סליק הוא רעotta טבא, על כל שייפוי גופא.